

Kim Stanley Robinson

Gelecek Bakanlığı

Çeviren

Akın Kazuk

Fredric Jameson için

1

Hava gittikçe daha da ısınmıyordu.

Frank May matından doğrularak kalktı ve emekleyerek dışarı bakmak üzere pencereye gitti. O bölgeden çıkan kil rengine, kehribar rengi sıva duvarlar ve kiremitler. İçinde bulunduğu apartman gibi kare kare bloklar. İçerisi uyunamayacak kadar sıcak olduğundan, gece yukarı çıkmış apartman sakinlerince işgal edilmiş teraslar. Şimdi bu apartman sakinlerinin birçoğu göğüs hizasındaki duvarların arkasında durmuş, doğuya bakıyordu. Güneşin yakında doğacağı yerde beyazlaşan, binaların rengine gökyüzü. Frank derin bir soluk aldı. Bu ona saunalarındaki havayı hatırlatıyordu. Günün en serin vakti buydu. Hayatı boyunca saunalarda beş dakikadan fazla zaman geçirmemişti, bu hissi sevmezdi. Sıcak su, olabilir; nemli sıcak hava, hayır. İnsanın böylesine boğucu bir terleme hissini neden isteyebileceğini hiç anlamıyordu.

Burada bundan kaçış yoktu. Eğer iyice düşünmüş olsaydı bu raya gelmeyi kabul etmezdi. Bu şehir, doğduğu şehrin kardeş şehriydi, ama başka kardeş şehirler, başka yardım kuruluşları da vardı. Alaska'da da çalışabilirdi. Bunun yerine, süzülen ter damlacıkları gözlerini yakıyordu. Islanmıştı, üzerinde bir tek şortu vardı, o da ıslaktı; matının üzerinde uyumaya çalıştığı yerde ıslak lekeler vardı. Susamıştı ve yatağının başucundaki matara boştu. Şehrin dört tarafında pencere kenarlarındaki zorlanan klimalar, dev sivrisinekler gibi vızıldıyordu.

Ve sonra güneş doğu ufkunu çatlatarak doğdu. Bir atom bombası gibi parlamaya başladı – ne de olsa öyleydi. Bu göz kamaştırıcı ışık şeridinin altındaki tarlalar ve evler, şerit genişleyip daha da parlak bir çizgi hâline geldikçe ve ardından bakamayacağı bir hilale dönüş-

tükçe daha da karardı. Güneş elle tutulur bir ısı yayıyordu, insanın yüzüne inen bir tokattı bu. Solar radyasyon yüzünün derisini ısıtıyor, gözlerini kırıştırmasına neden oluyordu. Sızlayan gözleri sulanıyor, fazla bir şey göremiyordu. Her şey bronz, bej ve parlak, dayanılmaz bir beyazdı. Uttar Pradesh'te sıradan bir şehir. Sabahın altısı. Telefonuna baktı: 38 derece. Hesapladı: 103 Fahrenheit dereceye karşılık geliyordu. Nem oranı aşağı yukarı yüzde 35'ti. Mesele kombinasyonda yatıyordu. Birkaç yıl önce olsa, kaydedilmiş en yüksek yaş ampul sıcaklıklarından biri olurdu bu. Şimdiyse sıradan bir çarşamba sabahı.

Sokağın karşısındaki damdan gelen dehşet cıgıllıkları havayı yarıdı. Ağlayan bir çift genç kadın, duvarın üzerinden can havliyle sokağa doğru seslendi. O terasta uyanmayan birisi vardı. Frank telefonunu aldı ve polisi aradı. Yanıt yok. Çağrının ulaşıp ulaşmadığını bilemiyordu. Havayı şimdi sirenler yarıyor, sesler uzaktan, sanki suyun altından geliyor gibi duyuluyordu. Şafakla birlikte insanlar uyuyanların arasında hayati tehlikesi olanları keşfediyor, uzun ve sıcak geceden asla uyanmayacak olanları buluyordu. Yardım çağırıyorlardı. Sirenler bazı çağrılarını işe yaradığını gösteriyor gibiydi. Frank telefonunu tekrar kontrol etti. Şarjı vardı; şebekeyle bağlantısı da. Ama burada geçirdiği dört ay boyunca birkaç kez aramak zorunda kaldığı polis karakolundan cevap gelmemişti. İki ayı kalmıştı. Elli sekiz gün: çok uzun bir süre. 12 Temmuz, muson henüz gelmemiş. Bugünü atlatmaya odaklan; günbegün düşün. Ardından memlekete, burasıyla karşılaştırılınca gülünç derecede serin Jacksonville'e. Anlatacağı ne hikâyeler olacaktı. Ama yolun karşısındaki damdaki o zavallılar...

Derken klimaların sesi kesildi. Daha fazla imdat yakarışları. Telefonu artık çekmiyordu. Elektrik kesilmişti. Voltaj düşmesi ya da karartma. Siren sesleri tanrıların ve tanrıçaların feryatlarına benziyordu, tüm Hindu panteonu can derdine düşmüştü.

Jeneratörler, gürültülü iki zamanlı motorlarıyla çoktan çalışmaya başlamıştı. Kaçak benzin, dizel ve gaz yağı gibi yakıtlar, sıvılaştırılmış doğalgaz kullanımına ilişkin yasaların ihtiyaca göz yumacağı bu gibi durumlar için saklanmıştı. Zaten kötü olan hava, yakında egzozdan bir örtüyle örtülecekti. Eski bir otobüsün egzoz borusundan soluk almak gibi.

Bunun düşüncesiyle öksüren Frank, yatağının yanındaki matarasından bir kez daha içmeye davrandı. Hâlâ boştu. Matarayı alıp aşağıdaki erzak dolabında bulunan buzdolabındaki filtrelenmiş depodan su doldurdu. Elektrikler kesik olsa bile hâlâ soğuk; şimdiyse,

uzun bir süre daha soğuk kalacağı termosun içinde. Tedbiri elden bırakmamak için mataranın içine bir iyot hapı atıp ağzını sıkıca kapattı. Suyun ağırlığı güven vericiydi.

Vakfın dolabında bir çift jeneratör ve bunları iki ya da üç gün çalıştırmaya yetecek kadar benzinle dolu bidonlar vardı. Akılda tutulması gereken bir şey.

Meslektaşları kapıdan içeri doluştu. Hans, Azalee, Heather, hepsinin gözleri kızarmış ve endişe içinde. “Haydi,” dediler, “gitmeliyiz.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Frank, kafası karışmış bir hâlde.

“Gidip yardım getirmeliyiz, tüm bölgede elektrikler kesildi, Lucknow’dakilere haber vermeliyiz. Buraya doktor getirmemiz gerek.”

“Ne doktorundan bahsediyorsunuz?” diye sordu Frank.

“Denemek zorundayız!”

“Ben bir yere gitmiyorum,” dedi Frank.

Gözlerini ona diktiler, birbirlerine baktılar.

“Uydu telefonunu bırakın,” dedi adam. “Gidip yardım getirin. Ben kalıp insanlara geleceğinizi söyleyeceğim.”

Huzursuzca başlarını yukarı aşağı salladılar, sonra da dışarı fırladılar.

Frank’in beyaz bir gömlek giymesiyle, gömleğin terden tamamen ıslanması bir oldu. Dışarı sokağa çıktı. Aşırı ısınmış havaya gümbür gümbür egzoz sıkan, klimalara güç verdiklerini tahmin ettiği jeneratörlerin sesi. Öksürüğünü bastırdı. Öksürmek için bile çok sıcaktı; havayı geri emmek bir fırından nefes çekmeye benziyor, bu yüzden de insanı tekrar öksürtüyordu. Buharlı havayı içine çekmek ile öksürmek için sarf edilen çaba birleşince, insan kendisini her zamankinden daha sıcak hissediyordu. İnsanlar yardım istemek için yanına geliyordu. Onlara yakında yardımın geleceğini söyledi. Öğleden sonra saat ikide, dedi insanlara. O zaman kliniğe gelin. Şimdilik yaşlı ve küçükleri klimalı odalara götürün. Okullarda, hükümet konağında klima vardır. Oralara gidin. Jeneratörlerin sesini takip edin.

Bütün binaların girişlerinde, ambulans ya da cenaze arabası bekleyerek çaresizce yas tutanlardan oluşan gruplar vardı. Öksürmek için olduğu gibi, ağıt yakmak için de çok sıcaktı hava. Konuşmak bile tehlikeli geliyordu, insan aşırı ısınabilirdi. Ayrıca söylenecek ne vardı ki? İnsan bu sıcakta düşünemiyordu bile. Yine de insanlar kendisine yanaşıyordu. Lütfen efendim, yardım edin efendim.

Frank, saat ikide kliniğime gelin, dedi. Şimdilik okula ulaşın. İçeri girin, bir yerde bir klima bulun. Yaşlıları ve küçükleri buradan götürün.

Ama gidecek hiçbir yer yok!

O an kafasına dank etti. “Göle gidin! Suya girin!”

Bunu pek anlamışa benzemiyorlardı. O da onlara, insanların Varanasi’ye gidip Ganj’da yıkandığı Kumbh Mela’daki* gibi, diye elinden geldiğince açıkladı. “Serin kalabilirsiniz,” dedi onlara. “Su sizi daha serin tutacaktır.”

Bir adam başını iki yana salladı. “O su güneşin altında. Hamam gibidir. Havadan bile beter.”

Frank merak ve endişe içinde, güçlkle soluk aldığını hissederek sokaklardan göle doğru yürüdü. İnsanlar binaların dışında, kapı girişlerinde kümelenmişlerdi. Bazıları gözlerini ona çevirdi, ancak kendi sorunları içinde kaybolmuş olan çoğunun dikkatini çekmedi. İnsanların sıkıntı ve korkudan fal taşı gibi açılan gözleri, sıcak ve egzoz dumanından, tozdan kızarmıştı. Güneşin altındaki metal yüzeyler dokunulduğunda yakıyordu, Frank ısı dalgalarının tıpkı bir mangalın üzerindeki hava gibi üzerlerinden yayıldığını görebiliyordu. Kasları jöleye dönüşmüştü, onu dik tutan tek şey omuriliğinden aşağıya uzanan korkuydu. Acele etmesi imkânsızdı ama acele etmek istiyordu. Mümkün olduğunca gölgede yürüdü. Sabahın bu erken saatlerinde sokağın bir tarafı genellikle gölgede kalırdı. Güneş ışığına doğru ilerlemek, bir şenlik ateşine doğru itilmek gibiydi. İnsan, elinde olmadan, kavurucu sıcaklığın etkisiyle bir sonraki gölgelik alana doğru sürükleniyordu.

Göle vardığında insanların çoktan boğazlarına kadar suya girdiklerini görünce şaşırmadı. Sıcaktan kızarmış kahverengi yüzler. Suyun üzerinde asılı kalın bir ışık bulutu. Gölün bu tarafını çevreleyen kavisli beton yola gitti, çömeldi ve kolunu dirseğine kadar suya soktu. Su gerçekten de hamam kadar sıcaktı ya da neredeyse öyleydi. Suyun vücudundan daha mı soğuk yoksa daha mı sıcak olduğuna karar vermeye çalışarak kolunu suyun içinde tuttu. Bu kaynar havada bunu ayırt etmek güçtü. Bir süre sonra yüzeydeki suyun kendi kanyla yaklaşık olarak aynı sıcaklıkta olduğu sonucuna vardı. Bu da havadan oldukça soğuk olduğu anlamına geliyordu. Ama eğer vücut sıcaklığından biraz daha sıcaksa... eh, yine de havadan daha soğuk olurdu. Bunu kestirmek garip bir şekilde zordu. Göldeki insanlara

* Hindistan’da 12 yılda bir düzenlenen, dünyanın en büyük dini organizasyonu kabul edilen bir Hindu festivali. —yhn

baktı. Suyun sadece dar bir bölümü hâlâ binalar ve ağaçlardan düşen sabah gölgesindeydi ki o bölüm de yakında kaybolacaktı. Sonrasında gölün tamamı güneşin altında uzanıyor olacaktı, ta ki gölgeler, akşamüstü diğer tarafa düşmeye başlayana kadar. Vaziyet kötüydü. Gerçi şemsiyeler vardı; herkesin bir şemsiyesi vardı. Şehir halkından kaç kişinin göle sığabileceği ucu açık bir soruydu. Yeteri kadarı değil. Şehir nüfusunun iki yüz bin olduğu söyleniyordu. Etrafı tarlalar ve küçük tepelerle çevrili, birkaç kilometre veya daha uzaklarda, her yönde başka kentler. Eski bir yerleşim.

Yerleşkeye geri döndü, zemin kattaki kliniğe girdi. Bir üst kattaki odasına çıktı soluk soluğa. Orada yatıp bitmesini beklemek en kolay olacaktı. Kasasının şifresini tuşladı, kapağını açtı ve uydu telefonunu çıkardı. Telefonu çalıştırdı. Bataryası tamamen dolu.

Delhi'deki genel merkezi aradı. "Yardıma ihtiyacımız var," dedi telefonu açan kadına. "Elektrikler kesildi."

"Burada da elektrikler kesik," dedi Preeti. "Her yerde kesik."

"Her yerde mi?"

"Delhi'nin çoğunda, Uttar Pradesh, Jharkhand ve Bengal'de. Batıda da bazı bölgelerde, Gujarat'ta, Rajasthan'da ..."

"Ne yapalım?"

"Yardım bekleyin."

"Nereden?"

"Bilmiyorum."

"Hava durumu nasıl olacak?"

"Sıcak hava dalgasının bir süre daha sürmesi bekleniyor. Karada yükselen hava, okyanustan daha soğuk havayı çekebilir."

"Ne zaman?"

"Bilen yok. Yüksek basınç alanı çok büyük. Himalaya'ya karşı sıkışmış durumda."

"Suda olmak havada olmaktan daha iyi midir?"

"Elbette. Eğer vücut sıcaklığından daha soğuksa."

Telefonu kapattı ve kasaya geri koydu. Duvardaki partikül ölçüm cihazını kontrol etti: 1300 ppm. Bu, 25 nanometre ve daha küçük ince partiküller için geçerliydi. Tekrar sokağa çıkarak binaların gölgesinde kalmaya devam etti. Herkes böyle yapıyordu; kimse güneşin altında durmuyordu artık. Gri hava şehrin üzerine duman gibi çökmüştü. Herhangi bir koku alınamayacak kadar sıcaktı, sadece bir yanık hissiyatı vardı, sıcaklığın kendisi gibi, alev gibi bir koku.

İçeri döndü, aşağı indi ve kasayı tekrar açtı, dolabın anahtarlarını aldı, dolabı açtı ve jeneratörlerden birini ve bir bidon benzin

çıkardı. Jeneratörü doldurmaya çalıştı ama deponun zaten dolu olduğunu fark etti. Benzin bidonunu dolaba geri koydu ve jeneratörü odanın köşesine, klimanın bulunduğu pencereye götürdü. Pencere kenarındaki klimanın kısa bir kablosu vardı ve pencerenin altındaki prize takılıydı. Ancak egzoz yüzünden iç mekânda jeneratör çalıştırılmazdı. Ayrıca jeneratörü pencerenin hemen altında, sokakta çalıştırmak da olmazdı; kesinlikle araklanırdı. İnsanlar çaresiz durumdaydı. Ne yapmalı? Tekrar dolaba gitti, içini karıştırıp bir uzatma kablosu buldu. Dosdoğru çatıya, etrafı surla çevrili ve sokaktan dört kat yüksekte bulunan terasa. Uzatma kablosu sadece bir alt kata kadar uzanıyordu. Aşağı indi ve ikinci kattaki pencereden klima ünitesini çıkardı, soluk soluğa, ter içinde merdivenlerden yukarı taşıdı. Bir an bayılacak gibi hissetti, terin gözlerini yakmasıyla yeniden kendinde güç buldu. Dördüncü kattaki ofis penceresini açtı, klima ünitesini pervazda dengeledi ve pencereyi üzerine kapattı, pencerenin hâlâ açık olan kısımlarını kapatan plastik yan panelleri çıkardı. Oradan terasa, jeneratörü çalıştırdı, aletin önce öksürüp iki zamanlı motora uyumlu tıngırdamasını dinledi. İlk duman bulutundan sonra çıkardığı egzoz artık görünmez olmuştu. Gürültülüydü gerçi, insanlar duyacaktı. Şehirdeki diğerlerinin seslerini duyabiliyordu. Uzatma kablosuna bağladı, merdivenlerden üst ofise indi, klima ünitesini fişe takıp çalıştırdı. Klimanın gıcırtilı uğultusu. İçeri hava akımı girdi, ah olamaz, ünite çalışmıyordu. Hayır, çalışıyordu. Dışarıdaki havanın sıcaklığını 10 ya da 20 derece kadar düşürüyordu – tahmin ettiği kadarıyla da bu 85 derece civarındaydı, belki de biraz daha fazla. Gölgede bu gayet iyiydi, insanlar bununla sadece dinlenip rahat takılarak başa çıkabilirdi, nem olsa bile. Ve daha serin hava merdivenlerden aşağıya süzülerek tüm mekânı dolduracaktı.

Alt katta klima ünitesinin bulunduğu pencereyi kapatmaya çalıştığı anda sıkışmış olduğunu gördü. Yumruklarıyla aşağıya doğru vurdu, neredeyse camı kıracaktı. Nihayet pencere bir iki darbe sonunda yerine oturdu. Kapıyı kapatıp sokağa, dosdoğru en yakın okula. Okulun yanındaki küçük dükkânda öğrenciler ve velilere yiyecek ve içecek satılırdı. Okul da, dükkân da kapalıydı ama orada birileri vardı, bazılarını tanıdı. “Klinikte klima var,” dedi onlara. “Gelin.”

Bir grup sessizce onu takip etmeye başladı. Yedi ya da sekiz aileden oluşuyordu, esnaf da dükkânlarını kilitleyip onlara katıldı. Gölgede kalmaya çalışsalar da artık sığınacak çok az gölge kalmıştı. Erkekler, çocukları güden ve ailelerini tek sıra hâlinde gölgede kalmaya yönlendiren kadınlardan önde gidiyordu. Frank, aralarında Awadhi

ya da Bhojpuri dilinde konuştuklarını düşünüyordu. Kendisi sadece biraz Hintçe biliyordu; onunla konuşmak istediklerinde ya bu dilde konuşuyorlardı ya da isteklerini onunla İngilizce konuşabilecek birisine anlatıyorlardı. Konuşamadığı insanlara yardım etmeye bir türlü alışamamıştı. Utanarak ve mahcup bir şekilde, kötü Hintçesini açığa vurma konusundaki isteksizliğini bir kenara bırakıp onlara nasıl hissettiklerini, ailelerinin nerede olduğunu, gidebilecekleri bir yer olup olmadığını sordu. Eğer gerçekten böyle şeyler söyleyebildiyse tabii. Ona merakla bakıyorlardı.

Kliniğin kapısını açınca insanlar içeri dolmuştu. Bir şey söylemesine gerek olmadan üst katta klimanın çalıştığı odaya çıktılar ve yere oturdular. Kısa sürede oda doldu. Tekrar aşağıya indi ve kapının dışında durup ilgilenenleri içeri buyur etti. Çok geçmeden tüm bina tıka basa dolmuştu. Ardından kapıyı kilitledi.

İnsanlar odaların görece serinliğinde sıcaktan bunalmış bir hâlde oturuyorlardı. Frank bilgisayara baktı: zemin katta sıcaklık 38 derece. Klima ünitesinin bulunduğu oda muhtemelen daha serin. Nem oranı şimdi yüzde 60. Aynı anda hem yüksek sıcaklık hem de yüksek nem olması kötü, alışılmadık bir durumdu; Ganj ovasının kurak mevsiminde, ocaktan marta kadar hava daha serin ve kuru olurdu; sonrasında sıcaklık yükselirdi ama hava yine de kuru olurdu; ardından muson yağmurlarıyla birlikte sıcaklıklar düşer ve her yerde bulunan bulutlar doğrudan güneş ışığından koruma sağlardı. Bu sıcak hava dalgası farklıydı. Bulutsuz sıcak, yine de yüksek nem. Korkunç bir kombinasyon.

Klinikte iki tuvalet vardı. Bir noktadan sonra çalışmamaya başladılar. Muhtemelen kanalizasyonlar bir yerlerde, elbette ki elektrikle çalışan bir atık su arıtma tesisine uzanıyordu ve bu tesis, inanması zor olsa da, çalışmaya devam etmesini sağlayacak kapasitede jeneratörlere sahip olmayabilirdi. Sebebi her neyse, durum buydu artık. Şimdi Frank, insanların ihtiyaç duyduklarında dışarı çıkmalarına izin veriyor, böylece, Nepal tepelerinde hiçbir zaman tuvaleti olmamış köylerde olduğu gibi, ara sokaklarda bir yerlere gidiyorlardı. Frank bunu ilk gördüğünde şok olmuştu. Şimdiyse her şeyi kanık-samıştı.

Bazen insanlar ağlamaya başlıyor ve etraflarını küçük kalabalıklar sarıyordu; ıstırap içinde yaşlılar, ıstırap içinde küçük çocuklar. Birçok insan altlarına kaçıırıyordu. Frank tuvaletlere kovalar koyuyor, bunlar dolunca sokağa götürüp mazgallara döküyor ve yeniden tuvalete koyuyordu. Yaşlı bir adam öldü; Frank birkaç genç adamın

cesedi çatıya taşımasına yardım etti, orada yaşlı adamı ince bir çarşafa, belki de bir sariye sardılar. Daha da kötüsü o gece başlarına geldi: aynı şeyi bir bebek için yapmak zorunda kaldılar. Küçük bedeni çatıya taşırlarken, bütün binada istisnasız herkes ağladı. Frank jeneratörün benzininin bitmek üzere olduğunu görünce erzak dolabına inerek yakıt bidonunu alıp yeniden doldurdu.

Su matarası boştu. Musluklar artık akmiyordu. Buzdolabında iki büyük su bidonu vardı ama onlardan bahsetmedi. Karanlıkta bir tanesinden matarasını doldurdu; su hâlâ biraz serindi. Tekrar işe koyuldu.

O gece dört kişi daha öldü. Sabah olduğunda fırın misali cayır cayır yakan güneş yeniden yükselmiş, çatıları ve çatıların sarıllı cetsetlerden oluşan hüzünlü yükünü kavurmaya başlamıştı. Her çatı, kasabaya yukarıdan bakınca her kaldırım, artık bir morgdu. Şehir bir morga dönüşmüştü ve her zamanki gibi sıcaktı, belki daha da sıcak. Termometre şimdi 42 dereceyi, nem oranının da yüzde 60 olduğunu gösteriyordu. Frank ekranlara donuk donuk baktı. Bölük pörçük, yaklaşık üç saat uyumuştı. Jeneratör hâlâ düzensiz iki zamanlı homurtusuna devam ediyor, temelde uyduruk bir fan olan klima ünitesi hâlâ titreşiyordu. Diğer jeneratörlerin ve klimaların sesi hâlâ havayı dolduruyordu. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Aşağı inip kasayı açtı ve uydu telefonundan tekrar Preeti'yi aradı. Elli kere tekrar tekrar aradıktan sonra kadın cevap verdi. "Ne var?"

"Dinle, burada yardıma ihtiyacımız var," dedi Frank. "Ölüyoruz burada."

"Ne sanıyorsun ki?" dedi kadın öfkeyle. "Tek ölenin siz olduğunuzu mu sanıyorsun?"

"Hayır, ama yardıma ihtiyacımız var."

"Hepimizin yardıma ihtiyacı var!" diye haykırdı kadın.

Frank bunu düşünmek için durakladı. İdrak etmesi zordu. Preeti Delhi'deydi.

"Orada iyi misiniz?" diye sordu.

Cevap gelmedi. Preeti telefonu kapatmıştı.

Tekrar yanmaya başlayan gözlerini sildi ve tuvaletteki kovaları almak için yukarı çıktı. Kovalar artık daha yavaş doluyordu; insanların içinde bir şey kalmamıştı. Su kaynakları olmadan, öyle ya da böyle, yakında hareket etmek zorunda kalacaklardı.

Sokaktan geri dönüp kapıyı açtığı anda bir patırtı koptu ve birileri tarafından içeri savruldu. Üç genç adam onu yerde tuttular, birinin elinde kafası kadar büyük, köşeli, siyah bir tabanca vardı. Genç

adam silahı doğrulttu ve Frank kendisine doğrultulan namlunun ucundaki yuvarlak daireye baktı; siyah metalden yapılmış köşeli şeyin tek yuvarlak parçasına. Tüm dünya o küçük daireye sıkışmıştı. Kan beynine sıçramış, vücudu kaskatı kesilmişti. Yüzünden ve avuçlarından ter boşanıyordu.

“Kimıldama,” dedi diğer adamlardan biri. “Kimıldarsan ölürsün.”

Üst kattan gelen çığlıklar saldırıların hareketlerini takip etti. Jeneratör ve klimanın boğuk sesleri kesildi. Kasabanın olağan mırıltısı açık kapı aralığından içeri doldu. Yoldan geçen tek tük insanlar merakla bakıp yollarına devam ettiler. Frank olabildiğince hafif soluk almaya çalışıyordu. Sağ gözündeki batma hissi çok şiddetliydi ama gözünü kapatıp diğer gözüyle kararlı bir şekilde başka tarafa baktı. Direnmesi gerektiğini hissediyordu ama yaşamak da istiyordu. Sanki tüm sahneyi yukarıdan merdivenlerden, bedeninin ve onun hissedeceği hislerin oldukça uzağından, dışarıdan izliyordu. Gözündeki sızı dışında her şeyi.

Genç adamlardan oluşan çete, jeneratör ve klima ünitesiyle birlikte paldır küldür aşağı indi. Göz açıp kapayana kadar dışarı, sokağa çıkıverdiler. Frank’i tutan adamlar onu bıraktı. “Buna sizden daha çok ihtiyacımız var,” diye açıkladı içlerinden biri.

Silahı tutan adam bunu duyduğunda kaşlarını çattı. Silahını son bir kez Frank’e doğrulttu. “Bunu siz yaptınız,” dedi, sonra da kapıyı çarpıp gittiler.

Frank ayağa kalktı ve adamların onu kollarından kavradığı yerleri ovuşturdu. Kalbi hâlâ deli gibi çarpmaktaydı. Midesi bulanıyordu. Üst kattakilerin birkaçı aşağı inerek nasıl olduğunu sordular. Onun için kaygılanmışlar, yaralanmış olmasından endişe duymuşlardı. Bu ilgi onu derinden etkiledi ve aniden duygular içinde boğuldu. En alt basamağa oturdu ve bu ani sinir kriziyle sarsılarak elleriyle yüzünü örttü. Gözyaşları gözlerindeki acıyı dindiriyordu.

Sonunda ayağa kalktı. “Göle gitmeliyiz,” dedi. “Orada su var, daha serin olur. Suyun içi ve su kenarı daha serin olacaktır.”

Bunları duymak bazı kadınları mutsuz etmiş benziyordu, içlerinden biri, “Haklı olabilirsin ama çok fazla güneş olacak. Karanlık çökene kadar beklemeliyiz,” dedi.

Frank başıyla onayladı. “Mantıklı.”

Kendisini gergin, sersemlemiş ve hâlsiz hissederek dükkân sahibiyle birlikte küçük dükkâna geri döndü. Sauna hissi ona ağır geliyordu ve bir çuval dolusu yiyeceğin, konserve ve şişelenmiş içeceklerin kliniğe taşınması zor bir işti. Yine de altı posta erzakın taşınmasına

yardım etti. Kendini ne kadar kötü hissetse de, küçük gruplarındaki diğer pek çok kişiden tahminen daha güçlüydü. Gerçi zaman zaman, aralarından hangilerinin gerçekten de bütün gün bu şekilde sürüklenmeye devam edebileceği sorusu düşüyordu aklına. Ama yürürken ne herhangi birisi konuşuyordu ne de göz göze geliyorlardı.

“Daha sonra yeniden gelebiliriz,” dedi dükkân sahibi sonunda.

Gün geçti. Yas tutanların ağıtları boğuk inlemelere dönüşmüştü artık. İnsanlar, çocukları öldüğünde bile feryat edemeyecek kadar sığağa maruz kalmış ve susamışlardı. Kahverengi yüzlerdeki kırmızı gözler, aile üyelerinin cesetlerini tökezleyerek, güneşte kavrulacakları çatıya çıkarmaya yardım etmeye çalışan Frank’i izliyordu. Cesetler çürüyecekti ama belki de ondan önce kavrulup kuruyacaklardı, hava öylesine sıcaktı. Bu sıcaklıkta hiçbir koku kalamazdı, kavrulmuş buharlı havanın kokusu dışında. Ya da belki bu da doğru değildi: ani çürüyen etin kokusu yükseliyordu. Artık yukarıda kimseler dolaşmıyordu. Frank, yetişkin ve çocuk, on dört sarılı ceset saydı. Bulunduğu çatı katı seviyesinden baktığında, şehirde diğer insanların da benzer şekilde meşgul, sessiz, içine kapanık, gözlerini yere çevirmiş, aceleci bir hâlde olduklarını gördü. Görebildiği hiç kimse kendisinin etrafa baktığı gibi bakmıyordu.

Alt kattaki yiyecek ve içecekler çoktan bitmişti. Frank sayım yaptı ama bu ona oldukça zor geldi. Klinikte yaklaşık elli iki kişi vardı. Bir süre merdivenlerde oturdu, sonra erzak dolabına girip içindekilere baktı. Su matarasını doldurdu, derin derin içti ve tekrar doldurdu. Artık soğuk değildi ama sıcak da sayılmazdı. Bir bidon benzin vardı; gerekirse ölülerini yakabilirlerdi. Bir jeneratör daha vardı ama onunla çalıştırabilecekleri işe yarar hiçbir şey yoktu. Uydu telefonunun şarjı hâlâ doluydu ama arayabileceği kimse yoktu. Annesini arayıp aramamayı düşündü. Merhaba anne, ölüyorum. Olmaz.

Günün son saati, saniye saniye sürünerek gelip çatınca, Frank dükkân sahibi ve arkadaşlarıyla görüştü. Mırıldana mırıldana hepsi aynı karara vardı; göle gitme zamanı gelmişti. İnsanları uyandırdılar, planı açıkladılar, yardıma ihtiyacı olanlara ayağa kalkmalarına ve merdivenlerden inmelerine yardım ettiler. Birkaçı bunu başaramadı; bu bir ikilem ortaya koydu. Birkaç yaşlı adam kendilerine ihtiyaç duyulduğu sürece geride kalacaklarını, göle sonradan geleceklerini söyledi. Olan biten normalmiş gibi gidenlerle vedalaştılar, ama gözleri her şeyi ele veriyordu. Klinikten ayrılırken ağlayan çoktu.

Akşamüstü gölgeleri altında göle doğru ilerlediler. Her zaman-
kinden de sıcak. Sokaklarda ve kaldırımlarda kimse yok. Binalardan

yükselen feryat yok. Hâlâ bazı jeneratörler homurdanmakta, bazı vantilatörler gıcırdamakta. Kızgın hava, sesleri bastırıyordu âdeta.

Göle vardıklarında vahim bir manzarayla karşılaştılar. Gölün içinde çok ama çok insan vardı, kıyı boyunca yüzey her yerde kafalarla bezenmişti, muhtemelen daha derin olan yerlerde de hâlâ kafalar vardı, insanlar şu ya da bu şekilde yaptıkları derme çatma sallların üzerinde yarı batık hâlde uzanıyordu. Ancak bunların tümü hayatta değildi. Sanki gölün yüzeyinden zehir saçan basık bir pus yükseliyordu. Ve artık, ölümün, çürüyen etin kokusu, insanın kavrulmuş burun deliklerinde ayırt edilebiliyordu.

Göl kıyısındaki alçak yürüyüş yoluna oturup bacaklarını suya sokarak başlamanın en iyisi olacağına karar verdiler. Yürüyüş yolunun sonunda hâlâ bunu yapabilecekleri bir yer vardı ve hep birlikte ağır adımlarla oraya doğru yürüyüp tek sıra hâlinde oturdular. Altlarındaki beton hâlâ günün sıcaklığını yaymaktaydı. Hepsi terliyordu, ancak bazıları hariç: Onlar diğerlerinden daha kırmızıydı, öğleden sonrasının gölgeleri altında akkor hâlini almışlardı âdeta. Alacakaranlık çökerken bu insanlara dayanak oldular ve ölmelerine yardım ettiler. Gölün suyu hamam suyu kadar sıcak, vücut ısısından daha sıcak olduğu aşıkâr, diye düşündü Frank; en son kontrol ettiği zamandan daha sıcaktı. Bu da gayet akla yatıyordu. Dünyaya çarpan güneş enerjisinin bir kısmının sekip gitmesi yerine tamamı dünya tarafından tutulursa, sıcaklıkların denizler kaynayana kadar yükseleceğini okumuştı. Bunun nasıl bir şey olacağını pekâlâ hayal edebiliyordu. Gölün kaynamasına yalnızca birkaç derece kalmış gibi hissediliyordu.

Buna rağmen günbatımından bir süre sonra, hızlı alacakaranlık geçip karanlık çöktüğünde hepsi suya girdi. Böylesi daha iyi gelmişti. Vücutları onlara bunu yapmalarını söylüyordu. Gölün en sığ olduğu yerde, başları suyun dışında oturabilir ve dayanmaya çalışabilirlerdi.

Frank'in yanında, yerel festivaldeki piyeslerden birinde Karna rolünü oynarken gördüğü genç bir adam oturuyordu. O genç adamın Arjuna'nın Karna'yı sözlü bir lanetle çaresiz bıraktığı ve onu öldürmek üzere olduğu sahnedeki anısıyla, insanların ona ilgi gösterdiği anda hissettiği gibi duygularının yeniden taşıdığını hissetti Frank; o noktada genç adam muzaffer bir edayla, "Bu sadece kader!" diye bağırması ve Arjuna'nın bükülmez kılıcının altında kalmadan önce son bir darbe indirmeyi başarmıştı. Şimdiyse bu genç adam gölün suyunu yudumluyordu, gözleri dehşet ve kederle yusyuvarlak olmuştu. Frank başını çevirmek zorunda kaldı.